

man dog ikke stillet Ændringsforslag for ikke at lægge nogen Hindring i Vejen for Opnaaelsen af Ensartetheden. Paa de allerfleste Punkter er Lovforslaget i øvrigt en Kodifikation, der kun fastslaar, hvad der her i Landet allerede var almindelig antaget, om ikke just som fastsat ved Lov, saa i alt Fald som anerkendt i Videnskaben og i Praksis. De Forandringer i den hidtil gældende Ret, som den Del af Lovforslaget, hvorom der er Enighed, medfører, ere meget faa. Den vigtigste er de Udvidelser af den saakaldte Standssningsret, som ere skete ved §§ 39 og 41. En egentlig Standssningsret er i dansk Ret først indført ved Sølovens § 166 paa et enkelt, men af stor praktisk Betydning værende Omraade; ved nærværende Lovforslag § 39 er denne Standssningsret indført ved Køb ganske i Almindelighed, og Adgangen til at udøve den er udvidet noget i Sammenligning med Sølovens Regel. Hvad der endvidere er ny Ret, er den i § 41. hjemlede aktive Standssningsret, hvorefter solgte Varer, selv om de ere modtagne efter Konkursens Begyndelse, naar Købesummen ikke er betalt, skulle udleveres Sælgeren, hvis Boet ikke vil betale Købesummen eller stille Sikkerhed for den. Men Udvalget finder ikke nogen Betænelighed ved at gaa med hertil, idet man finder, at naar først en saadan Standssningsret, som kendes fra Sølovens § 166 og foreslaas indført i § 39, indrømmes, er der noget unaturligt i, at det skal komme Sælgeren til Skade, at han muligvis af tilfældige Aarsager er kommen for sent til at afværge Varenes Udlevering til Boet. Paa et Par Punkter kan der rejses Tvivl, om Lovforslaget indfører noget nyt eller ej. Det er saaledes Tilfældet med § 42, for saa vidt som der tillægges Køberen en Ret til paa Grund af Mangler ved den solgte Genstand at forlange Afslag i Købesummen i Stedet for at hæve Købet, ligesom der ogsaa kan spørges, om ikke § 48 sidste Punktum er noget nyt. Men i begge Tilfælde finder Udvalget, at Lovforslagets Regel er rigtig og derfor bør fastholdes. Fra enkelte Sider i Udvalget har der været rejst Tvivl,

om Begrebet handlende i § 4 ikke burde have været gjort videre, og navnlig, om ikke det større Landbrug, Mejeri og Handelsgartneri burde medtages, men da man herved vilde komme i Strid med, hvad der baade fra svensk og norsk Side er vedtaget, har Udvalget ikke villet følge denne Tanke.

Skønt Lovforslaget i det hele maa siges at være klart og kort og dog saa tydeligt affattet, at det kan forstaaes af enhver, er der dog enkelte Punkter, paa hvilke man kunde have ønsket en lidt mere almenforstaaelig eller lidt mere fylldig Affattelse, f. Eks. §§ 12 og 20. Fra enkelte Sider i Udvalget har der været ytret, at det kunde være ønskeligt, om Lovforslaget iblandt Eksemplerne i § 24 havde modtaget Strejke og Lock-out, hvilke i Nutiden ofte antage Karakteren af en virkelig vis major overfor den enkelte. Udvalget har dog ikke troet at burde gøre noget Forsøg paa at stille Ændringsforslag herom, idet man haaber, at Udtalelsen i Motiverne S. 62 om Strejke og Lock-out vil modvirke den Utilbøjelighed, som Domstolene synes at have til at erkende dette.

Som ovenfor bemærket er der enkelte, men forholdsvis faa Punkter, paa hvilke der ikke er opnaaet Ensartethed mellem Lovforslagene. Overfor disse staa de enkelte Stater friere. De fleste af dem give ikke Anledning til nogen Betænelighed; kun eet af disse Punkter findes der Anledning til at fremhæve, nemlig Lovforslagets § 38. Hvad der her bestemmes om Handelskøb, er overensstemmende med det svenske og norske Lovforslag og stemmer ogsaa med her gældende Ret. Med Hensyn til andre Køb indfører Paragraffen noget nyt, nemlig at der skal betales Rente 5 pCt. fra den Tid, Betaling skulde være erlagt. Herved findes heller ikke nogen Betænelighed, naar en vis Betalingstid er bestemt, men for det Tilfælde, at ingen saadan er at anse som vedtagen, udtrykkeligt eller stiltiende, bestemmer det danske Lovforslag, i Modsætning til de to andre, i denne Paragraf, at Regnings Tilsendelse, naar den Tid er kommen, hvor Betaling kunde forlanges,